

Vladimir Kopicl

PURPURN DEKADA

(Gotski herc roman 3D)

 dereta

Biblioteka
SAVREMENA SRPSKA KNJIŽEVNOST

Urednik
Zoran Bognar

Copyright © ovog izdanja *Dereta*

*Zašto ne mogu da gledam kroz ove anđeoske stranice
lice onoga koji me čita. Ako još nije prešao pubertet,
neka dođe.*

...

*Okružen uzbuđenim slušaocima, sveštenik izgovara
nekoliko reči da bi što bolje sahranio pokojnika
u sećanju prisutnih.*

Lotreamon

I Kroki sa vlažnim mačićima

♥ STVARI SU SE NAMEŠTALE sasvim rutinski, kao za prilazak večnom ili bar večno istom. Kao da kraj nije daleko. A onda se nešto promenilo. Ne sasvim, ali skoro. Ne odmah, ali ubrzo. I to uglavnom s razlogom.

Nabasa na sirenu. Nije to bilo jako vidljivo, ali je bilo očigledno. Ako ne baš po svemu, po mnogo čemu svakako. Po neizvesnom umnogome, jer tako je i bilo. Recimo, sam njen izgled. Ili, recimo, poruke.

Izgled, skoro za 5, a moglo bi i 2. Zavisi kako se gleda ili ko koga gleda. A svako svakog gleda, kad se počne s gledanjem. I već je bilo počelo, i gledanje i snimanje. Taman dosta za kroki.

Pomalo niska, višeznačno. Čelo osrednje, crnka. Usne sasvim na mestu. Lepo isturen nos. Izazivački, nagore. I izvijen i uzdignut, kao da traži pažnju i izvor pažnje njuši. Oči tamne, duboke, možda sužene šminkom, kao i deo lica u jagodičnom pojasu. Pravilna čeljust, komotna, pogotovo ka uhu. Struk dobar, vešto istaknut, kao i uredne grudi, ni velike ni male, na prvi pogled nežne. Držanjem ipak naznačene, i kad miruje pokretljive, a možda samo tako

nameštene da ih ponudi pogledu, kad sedi i u pokretu. Kao da stalno ih vežba ili bi da ih izloži, makar dodiru odeće.

Odeća katastrofalna, između *turbo* i *retro*, ali sve dobro podešeno, ako se izuzmu noge. Naizgled dovoljno zgodne, a opet kao skrivene. Uvek na visokim štiklama, uvek uz farmerice. Utegnute bez razloga, što joj sputava hod, čini ga sitnim, jednoličnim, nekako skućeno koketnim.

Pa iznad svega šešir: a ko još voli šešir? Ona izgleda voli, a njena kosa ne, jer je suviše meka da trpi dril šešira.

Poruke:

Sasvim neprimerene, mahom u nezgodno vreme. Nekad bude i poziv, retko zgodan za odgovor. Onaj što uvek minira i priliku i kontekst. A kad bi bio zgodan, onda ga nikako nema.

Poruka 1: Dobar dan. Kako ste sada?

Poruka 2: Kakav je ukus H. R?

(To je „helena rubinštajn“, brend njenog trenutnog pudera.)

Poruka 3: Lepo provedite dan... c.

(To „c“ je više kao „cmok“ nego početno slovo njenog mogućeg nadimka.)

Poruka 4: Vama i vašoj porodici šaljem puno poljubaca i zagrljaja za sreću u Novoj...

(Porodica bi jamačno bila oduševljena.

I on je, ponajčešće.)

A opet ima čari u svemu pomenutom. Sasvim dosta za pomen, sasvim dosta za šaranje po još neizbistrenom. Jer bistroga i nema tamo gde svesno se muti. Tako se i zamutilo, a tako je i počelo. Službeno posredovano, medijski osvešćeno.

TRAŽILA JE INTERVJU, misleći valjda na izjavu. Jer to je bila izjava, u beznačajnom povodu. Neko manje otvaranje, nečega društvenog, umetničkog, ali ne jako umetničkog već više kulturtregerkog. Da nešto kažeš i ne kažeš. Kažeš, a kažeš ništa. Onako, tek da se kaže da bi se reklo – reklo se. On je to tako rekao u takvoj i takvoj prilici, a ona je zabeležila okom i uhom kamere.

Iza tog oka sevalo je oko ispod šeširića, dok joj je drugo oko, i uho, skroz zaklanjao mikrofona, kockastim proširenjem sa logom TV stanice, šireći moć te kompanije uglavnom u lokalnu.

I ona je tako delovala, sitno moćno pa lokalno, dok joj je uz TV trtljanje pratio rub kostima. Njenog *kostima*, naravno, koji je bio i odeća, ali očito skockana uz neki viši naum. Dakle, *turbo* i *retro*, stilizovano *pasee*. Još malo pa u stilu „Šerburskih kišobrana“, ne kao modni stil već kao *dress* za mjuzikl, ali s primesom nečeg kao za telenovelu oplemenjenu detaljima podesnim i za hardkor. A opet lepo složeno oko telesnog sklopa zbog koga valja viriti i mimo mikrofona. Da, jer ona koketira, čim se kamera isključi, još

uvek s mikrofonom kao s novom protezom. Da, jer sada bi želela manji razgovor kasnije, bolje bez oka javnosti, ona-ko sasvim of-of, o *jednoj drugoj* temi. A ako sada ne može – može li drugi put?

– Nek bude drugi put – kaže on. – Ovo je dosta za prvi.

– Prvi su mačići vlažni – dosta pitko odgovara.

I POSLE DVA-TRI MESECA ona sedi kod njega. Ne kod nje-ga u kući, nego u kabinetu. Ona tu sada radi, piše i nosi dopise tamo gde dopisi čekaju da se sami rešavaju. Ona to odlično piše, a odlično i uzdiše u tesnoj zelenoj bluzi-ci s naglaskom na dekolte. Uz svaki uzdah trepne, a onda pomera glavicu, malo ukoso, nagore, i unazad i udesno, i spušta gornje kapke ka donjim kopcima oka, u mekom mačkastom okretu kao iz filmskih klasika, dok joj se dekolte, pritom, i rasklapa i sklapa. Onda ispušta dah, i teatralno i šumno, ponešto melodramski, i sva se uz to opušta, uz lagan naklon unapred, opet donekle ukoso, nadole, polu-levo, tako da joj iz bluze barem nešto izviri, kao da on to čeka, a možda čak i traži.

Pa, ponekad i čeka. Sad se već lepo navikao, a pomalo i navukao. Ali on ništa ne traži jer ona stalno nudi, a bogami i zahteva. Sad se već malko upetljao i reči su mu odbrana kad ona krene u napad. Jer – ona znalački veze. Mrda, ple-te, izaziva i da se on ne snalazi već bi bilo belaja, a kanda i skandala.

– I kako ste se navikli na ove naše poljupce, ove koje vam dajem kad odlazim od vas? Je li vam bilo teško dok sam izostajala zbog mog državnog ispita? Koliko sam vam nedostajala?

– Bogami, nije bilo lako.

– Pa šta ste radili?

– Svašta. Uglavnom patio.

– I vi ste meni jako nedostajali. Stvarno. Tako sam se navikla na ove naše susrete, ove razgovore. Stalno mislim kako će se to razvijati, da li će se nešto promeniti. Ja nešto jako želim od vas, baš jako. A da li znate šta? – govori ona i mazno se uvija na stolici, u kombinaciji s već opisanim uzdasima.

– Ne znam, ali kako stvar stoji možda mogu da vam to što želite i blanko obećam. Treba li?

– Stvarno ne znate šta od vas jako želim? – nastavlja ona, ostavljajući mu sve manje prostora za izvlačenje.

– Izgleda bebu! – lupi on namerno, nastojeći da je bar za trenutak izbac i smiri situaciju, ipak mahom službeno.

Sad ona ima na šta da reaguje, i to zamalo nepogrešivo, još jednim teatralnim uzdisajem i okretom ka svetlu, koje mu neplanski otkriva da su joj gornji očni kapci ne samo gusto prevučeni teškom crnom senkom nego i bukvalno teški, kanda i umorni, pomalo i naborani, a očigledno znatno krupniji i izraženiji od donjih, mada tako obično i biva u životu. Ipak, ta slika umora, njene neodglumljene nesavršenosti u svom telesnom sjaju i izazovu kojim ga

svakodneвно obasipa, nekako ga opet pomeri ka njoj, u njenu korist.

– Ma, šalim se – brzo popravlja ton i iskliznulu mu situaciju, zvučeci kao na popravnom iz psihologije, niži kurs.

I dodaje:

– E, dok vas nije bilo tri puta sam vam pisao poruku „Bez tebe ne mogu da spavam, bez tebe ja ne učim kô pre“, kao u onoj pesmi VIS Idoli, samo što vam je nisam poslao. Zna-te tu pesmu?

– Znam – uzdiše ona opet, uz sve propratne efekte. – A šta mislite, šta ja stvarno, baš stvarno želim od vas?

– Ne znam. Recite, pa ako treba da to odmah sredimo ili obavimo, makar i ovde. Možda mesto u marketingu? – vraća se on opet na verbalno razvodnjavanje i otezanje.

– A kako vam se stvarno čini onaj poljubac koji smo uveli kad odlazim od vas?

– Mislite polupoljubac? Lepo.

– Ali, kako ga vi osećate? Meni je baš kao pravi.

– A meni kao da se ljube dva Crnogorca, samo što je jedan od njih dvojice slučajno žensko – odvali opet on i prsnu u smeh, mahom iskren i pomalo pobednički, bar u razgovoru.

– Tako znači. Opet ste nevaljali. Sada ću da vas napustim – govori ona, naizgled stvarno razočarana.

Naginje se ka njemu za nijansu izazovnije nego pre, i sa fotelje između njih uzima snop potpisanih dokumenata koje nosi u stručnu službu na drugom spratu.

Zatim žustro ustaje, pa onim svojim sitnim i brzim korakom, a sada kanda još i dodatno ubrzanim, odlazi prema vratima. Tu zastane, uzdahne još jednom, sva iskošena u otvorenim vratima, skoro potpuno sklopi one otežale kapke, a onda ih naširoko otvori i mahnu glavom, pogleda ga nekako nedefinisano, možda i sasvim neodlučno, i nestade.

Ali eto je opet, već kroz dvadesetak minuta, opet s nekim papirima, opet naizgled usput. Malo se femka, izvinjava za malopredašnje femkanje.

Kaže – pogrešila je.

Kaže – preterali SMO!

A onda sve po starom.

Valjda ne snima mobilnim? – pomisli.

II Topla čokolada

☀ON VEĆ ODAVNO ZNA da ona ima bebu.

Pa, ne baš bebu: dete, umalo već trogodišnje.

Jako slatka devojčica, mada se femka kad govori. Ne sasvim preterano, ali napadno mazno. Ponekad toliko mazno da je on jedva razume.

A ona je razume. Razumeju se njih dve, ona i njena Lula, kad jedna drugoj govore.

On to, zapravo, ne zna, sreo ih je tek dvaput. Jednom u šetnji u parku, a drugi put ih je pokupio posle propalog susreta, ne baš čvrsto dogovorenog nego uslovno zakazanog, ako im prilike dozvole da se i javno nađu, a da to ipak ne bude van građanskog rezona. Jer takav posao rade, a oboje su u vezi.

One kasne, on čeka. Čeka još malo, odustane. I taman da skrene za prvi ugao – na mobil pristizhe poruka:

Mi došle a vi već otišli. Lula vas puno pozdravlja.

I opet ono ...c!

Okrene njen broj. Još su u centru, kaže ona. Još nisu pošle kući jer Lula neće pa neće i stalno beži od nje, mada se na hladnoći već prilično ukočila.

Vidi da se uvalio ali ipak odgovara da će doći po njih. Neka ga sačekaju tu gde se sada nalaze, ili kod Katedrale.

Kad on dođe – njih nema.

Muva se okolo, čeka, nije mu sasvim svejedno, donekle je i glupo, ali šta sad da radi, kad mu je tako krenulo. Šetka se, zuri unaokolo, zastajkuje i osvrće se. Glumi da gleda izloge, zaviruje u haustore.

Kad, eto njih iz jednog.

Ne deluju baš smrznute, a ni raspoložene. Očito je u toku nekakva *situacija*.

– Daj ovom dobrom čiki ono što si mu kupila – prva se snađe ona i uz to namešta šešir ispod kog kosa viri kao da bi da utekne.

Lula ništa ne govori, ali mu nešto pruža, nešto što vadi iz džepa na jakni svojom detinjom rukom, ne naročito oduševljeno, a naizgled i neodlučno. On ipak uzme to nešto, začudno toplo i meko. Malena čokolada, od tople detinje ručice već sasvim omekšala u tankom plastičnom omotu. On drži tu čokoladicu i ne zna šta bi s njom. Ni da je stavi u džep, ni da se sav njom umaže ako je odmah razmota i počne da je jede.

– Hvala ti, Lulo – kaže, jer šta bi drugo rekao detetu starom tri godine, ako ima i tri, a koje s tom čokoladom ko zna otkad paradira, možda i malko besna što mora da je nosi.

– Hvala Lulice – ponovi on. – Hoćeš ti da je gricneš?

Lula ćuti i nemo ga skrozira krupnim detinjim očima, tako da on zbilja ne zna šta dalje, i s njom i sa čokoladom

koju drži u ruci. Svakom od njih troje je pomalo neprijatno, ne sasvim bez razloga, a Lula je uz to očigledno i pospana. Samo što ne zakunja.

– Hajdemo mi do auta pa da vas brzo odbacim kući, jer mi se nešto čini da ste se prilično smrzle – trtlja on bez rezona, jer po njima se vidi da su odnekud izašle tek koji minut pre toga, iz nekog toplog prostora, skoro zajapurene.

One naravno stanuju na drugom kraju grada i to je dosta vremena za vožnju u tišini. Ali nema tišine koja bi im pomogla, jer ona proziva dete da *dobrom čiki* zahvali za toplu, prijatnu vožnju, bolju od autobuske.

Lula nešto procvrkuće ali je on ne razume, pa i sam nešto promrmlja, na šta dete učuti.

– Lula zaspala – čuje sad nju kroz buku raskrsnice. – Puno vam hvala što činite toliko za nas dve. Mogle smo kući taksijem, a blizu nam je i autobus.

– Ma, smrzle bi se totalno. Ovako nam je lepo, a i ova će bebica sve do kuće da uživa.

– A je l' vi sada uživate? – eto nje odmah s temom kojoj se možda i nadao, ali i s levom nogom skoro sasvim uz njegovu, mada je između njih menjač, i ručna, i još tako koješta.

– Pa, i za to smo stvoreni – prihvata on i oseća da ga hvata već uobičajeno stanje kad je uz nju, mada situacija teško da može biti gluplja za ono što mu se nameće. Da spusti desnu ruku na tu njenu zgodno podešenu nogu i onda nastavi dok ga ona ne zaustavi.

A šta ako ga ne zaustavi? Što po svoj prilici i ne bi? Da je smuva pred detetom, makar i da je usnulo? Da stanu negde uz put i stišću se u autu?

Ma, jok! Ništa od toga, pa ma šta ona mislila i kako god se osećala.

Vozi kao robot posednut teškim mislima sve dok mu ona solidno uvežbanim pokretom ruke ne pokaže da stane pred jednim od ulaza masivne četvorospratnice. Tu zaustavi kola, izađe, obide auto, otvori prvo njena vrata, a zatim i vrata iza kojih je Lula usnula kao da na ovom svetu ničega lepšeg nema, ni u ovom trenutku, ni bilo kom od narednih. A možda čak ni zauvek.

– Hva... – taman zausti ona, ali se istog trena sudare glavama u obostranom pokušaju da se sagnu i izvade usnulo dete sa zadnjeg sedišta. Ne jako, istina, i ne bolno, srećom, ali ipak dovoljno da mu pramenovi njene raščupane kose pri tom saginjanju ulete pravo u usta, ostavljajući trag i na obrazu, možda čulan a možda samo pomalo vlažan. Kao da se ispod šešira baš poprilično oznojila, u vožnjom zagrejanim kolima.

– Gle, gle... – pomisli i sve ostalo propusti, bar u tom času, jer je u sledećem već podigao još uvek usnulu Lulu iz auta i držao je u naručju. Bila je tako laka da se na tren zaprepastio. Uopšte nije osećao Lulinu težinu dok ju je predavao njoj u naručje, tamo gde se s nešto više sreće ili odlučnosti malopre i sam mogao naći.

Prihvatila je detence sasvim vešto, mada je uz to sitno poklekla i ramena rutinski izvila unazad ne bi li težište

prebacila u optimalnu pozu majke nosilje, sveopšte zaštitnice svega živog i nepojebanog.

– Divni ste – istisnula je između situaciji žestoko prikladnih usana i sasvim mu se primakla, s pogledom koji nije izražavao ništa posebno osim izraza koji je bio dovoljan da ona jedva krene ka svom ulazu, lagano lelujući s detetom u naručju, a on da obiđe auto u kontrasmernu od malopredašnjeg, uvali se u sedište, spusti ručnu, ubaci u brzinu i zamakne kolima za ugao zgrade.

Začudo, niti je išta mislio niti šta posebno osećao dok se vozio kući, što je ipak bilo sitno olakšanje ili podjednako sitno razočaranje. Baš kao ono sitno dete bez težine i svesti, a opet tako živo i toplo od automobilske dremke.

ONA IMA 51 KILOGRAM. Tako bar ona kaže.

Dok to govori, njen jezik jedva izviruje između sočnih usana, kao da čuva neko mesto iza izrečenog.

Ali to je tek varka.

Jer jezik je njeno moćno oruđe, ne samo kada govori.

Recimo, kada se ljubi (bolje rečeno – kad ona ljubi – jer ona se tako ljubi!) taj retko vidljiv jezik preobražava se u iznenadno stasalu, očvrslu, propetu i ka svom cilju usremljenu humanu anakondu, pred kojom nema uzmicanja, niti kolebanja. A ako ga i ima, makar u pokušaju, ili traženju predaha, ona se tek malo odmakne, sva kao u neverici, a donekle i brizi, udubi se u plen svojim ispitivačkim

očima opervaženim teškim, zatamnjenim kapcima, načas zastane u tom polunadnetom, predatorskom koliko i zaštitničkom stavu, s nešto rutinskog prekora u pogledu praćenom sitnim ali ne lakim uzdahom, pa smesta, naizgled znalački i s punim samopouzdanjem, potura na uvid ili dodir i nešto drugo svoje, takođe nedvosmisleno lepo i provereno neodoljivo, namenjeno podjednako njenom i tuđem uživanju.

Tako pod njegov na tren oslobođeni jezik ili nos podmeće svoje fino rame koje se slasno pomera i titra sa svakim dodirom. Ili bez ikakvog zazora spušta pantalone i gaćice oslobađajući pristup ka već razbuđenom prolazu u njenu najdublju intimu.

Tamo je neočekivano meko, razvučeno, navlašeno i razvlaženo toplo, omamljujuće dobro i dovoljno prostrano da dodiri njegovih prstiju lagodno tonu u upijajuću dubinu dok ona zahvalno uzvraća tako da se prijemnik njenih prihvatajućih primicanja i odobravajućih uzdaha sve više zanosi pipajući, uklizavajući i ispitivački kružeći napred-nazad, levo-desno i gore-dole oko upadljivo ispupčenog unutrašnjeg grebena prednjeg dela tesnaca u koji se smešta, sve dok ne bude čvrsto zahvaćen, ubrzan i preusmeren spiralnom meridijanskom putanjom površina-dno, zahvatajući dokle god tkivo pulsira i podaje se bez ostatka.

I taman kad on počne da se sasvim saživljava s tim ritmom već ogoljenog zadovoljstva koje se s njegovim kretanjem u njenom telu sve jasnije pomera ka naizgled bliskom rubu mogućeg, ona se uz vešto istezanje tela iznova

svojim licem nabacuje na njegovo i iznova mu natiče u usta svoj ukrućeni, uporni jezik.

Lagodno opuštena koliko i sabijeno zgrčena, zanosno odozdo uvija zadnjicom utiskujući ga u sebe dok ga odgore upija, buši, ubada jezikom, kao da u njegovoj i njenoj radnji ima neke sudbinski važne istovetnosti u kojoj se više i ne zna ko tu prodire a u koga se prodire. I taj utisak je svakog časa sve potpuniji, baš kao što je ukupan doživljaj sve bolji, napetiji, pomalo i prenapet, pogotovo što nema dodira odgovarajućih organa nego kao da je na delu zadovoljavanje samo jednog ali vrednog, u koji se pretvara celo njeno telo. Dok ne doživi što traži, zahteva, pa njena do maločas skoro ospoljena unutrašnjost počne da se smiruje, smanjuje, povlači u sebe i tako nenadano brzo suši među njegovim prstima, da već za koji tren oseća kao da u šaci drži neku ptičicu, pokislu pa naglo prosušenu na jakom letnjem suncu. Ili vetru.

Nakratko.

Tek kad se sve to ponavlja, a njoj se uvek ponavlja, ona mu daje da dodirne i njene blede grudi, uz neodlučno – *Ne, ne i – Može biti strašno.*

Šta strašno? – misli on, jer te grudi su malene, nežne, mekih i nenaglašenih vrhova, što ne deluju ni naročito izazovno, ni opako.

Ali, isti ti prividno pitomi vršci njenih grudi na prvi dodir se bude i nenadano živnu, makar da se ne ukrute sasvim. Ostaju gipki i meki, kao da nisu izvor lako vidljive vatre koja je lomi u struku i opušta joj usne, dok se njena

unutrašnjost pretapa i stapa, umiruje i trza, navlači, steže i rasteže, a onaj se dodira željni greben istrajno privija i obavlja uz svaki dodir koji ga nađe ili snađe. Kao da bi uz taj dodir zauvek da bude i ostane, pa ako treba, kad svrši, da ga prati i napolje.

Da i on vidi šta je svet i pogleda je u oči, te oči od kojih sve počinje, čak i kada već prestaje.

ONA KAŽE DA LULA MISLI da ih on obe voli, jer da to nije tako zašto bi onda i Luli donosio poklone. Malo kabinet-ogledalo, drveno, roze boje, verovatno za četvrti ili peti rođendan. Drvenu babušku s još tri lutkice unutra, kad je bio u Moskvi, i još svašta, solidno probrano, uz silne čokolade i slično, sa raznih putovanja i raznih meridijana. Svuda je slatkiše kupovao: za svoje, za Lulu, za nju, jer ona žustro tamani sve što je čokoladno.

Možda je tako tamanila i namenjene Luli, mada se čini da su njih dve suviše dobro uigrane da bi tako nešto bilo iole moguće. Izgleda da joj je Lula prvi fokus i podrška, i da je nikad i ni zbog čega, nikako ne bi zapostavila.

A Lula kao da zna da je njoj potrebna podrška, neko na kog se poziva kao na adut za sebe.

Kao da joj je Lula prva odbrana njenog stava i ugleda, jer jeste ona školovana ali – bez karijere, ako se izuzme lokalna TV i ovo što radi sada, gde opet radi nešto što nije sasvim za nju, pa se zbog toga trudi da bude što vidljivija.

Da bude rasna, privlačna, potpuno neodoljiva, nezamenljiva, neodbačena, što joj sumnjivo stoji, prilično jeftino deluje. A ona za to i ne haje. Čak tako, izgleda, voli.

Ma, nema sumnje – takva je! Mora da bude zavodljiva. Da vodi neku igru, da u toj igri gori, kao što gori i fizički, odmah na prvi dodir, a najčešće i pre, čak i na verbalni izazov.

I na poslu je, često, uz malo žešće priče, ezopovski udvaračke i sitno popaljivačke, znao da je navede da se tako zanese da joj i najtanja bluza bude totalno mokra, od pazuha do boka, a nekad i do pupka. Jednom se tako preznojila, i silno zajapurila, samo od priče i pogleda, da joj je morao dati svoj sako da ga ogrne, da ne bude blamaže kad bude od njega odlazila, i posle, u njenom ofisu, do kraja radnog vremena. A onda se još vratila da mu donese sako, kad se malo prosušila, pa još dva sata ostala.

Takva je, tu nema spora. Što glumi – to i jeste. Jedna opasna kučka, lepa koliko nestabilna, zavodljiva i podatna, ali na redak način.

A ni Lula ne izgleda nešto mnogo drugačije. Ne različito od nje, mada je samo dete, zapravo tek detence, koje tepa kad govori. Ako to nije varka, još jedna sitna podvala da bi se o njoj brinulo.

Ona je sasvim prevejana, a uz to erotski zavisnik što trguje slobodom.

Đavo. Skerletna Žena.

Zato bi da je ima, jer ni on nije bolji.

A ipak želi bolje. Da mu ona to da. I bolje, i još, i više, pa onda kukaj, plači – što se to tako zbilo.

Vladimir Kopicl
PURPURN A DEKADA

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Smilja Bogdanović

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-306-1

Tiraž
1000 primeraka

Beograd 2020.

Izdavač / Štampa / Plasman
DERETA doo
Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd
tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA
Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

КОПИЦЛ, Владимир, 1949–

Purpurna dekada : (gotski herc roman 3D) / Vladimir Kopicl. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2020 (Beograd : Dereta). – 299 str. ; 20 cm. – (Biblioteka Savremena srpska književnost / [Dereta])

Tiraž 1.000. – O autoru: str. 297–299.

ISBN 978-86-6457-306-1

COBISS.SR-ID 14093833